

ODZIĘBIĆ (2) *vb pf*

Wymowa: od-ziębić.

o jasne.

fut 3 sg odziębi (1). ◇ praet 3 sg m odziębił (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Odmrozić, doznać uszkodzenia ciała wskutek mrozu; aduri nivibus, frigore sensum amittere, obtorpescere gelu, praerigere, rigere frigore Cn (2) :

odziębić co (1): Ktho zaś odziębi iákikolwiek członek/ ma rzepę wárzyć w wodzie/ á ná ono miełtce przykłádác. SienLek 135v; [StryjKron 413].

Zwrot: »odziębić sobie« [szyk zmienny] (1): /ź/ z cienką krèką, iáko/ odzienié, á odziębił sobie, etc. Co łą róznè sobie, á przedsię iednáko łie kłádły. JanNKar E3; [[Jawnuta] tylko w kozuźku bośfo z blankow łię łpuścił/ y wćiekł [...]/ tám gdy łobie nogi ná grudzie zmárzłey odziębił/ był poiman od Zołnierzow Kieyłtutowych StryjKron 413].

Formacje współrdzenne cf ZIĘBIĆ.

Cf ODZIĄBIENIE, ODZIĄBIONY

LWil